

ΤΟ ΣΑΟΥΘΑΜΠΤΟΝ ΕΛΑΜΠΕ κατακόκκινο σαν το αίμα. Ήταν ένα κρύο φθινοπωρινό πρωί, ο πάγος στο έδαφος κριτσανιστός ακόμη, μα πάνω από την πόλη, σαν ξεμύτισε ο ήλιος στο βάθος, απλώθηκε σιγά σιγά ένα ζεστό φως. Το θέαμα ήταν μαγευτικό και η Σόνια Σμόλινγκ χαμογέλασε καθώς οδηγούσε στον έρημο εξοχικό δρόμο. Κάτι τέτοιες μέρες σ' έκαναν να χαιρέσαι που ζεις.

Η Σόνια δούλευε στο Σαουθάμπτον κοντά δέκα χρόνια τώρα, αλλά δεν είχε πάει ποτέ της να ζήσει εκεί. Προτιμούσε τους ήρεμους, αργούς ρυθμούς της ζωής στο χωριό. Έμενε κοντά στο Άσαρστ, στις παρυφές του Νιου Φόρεστ, και η αγαπημένη της ώρα ήταν το χάραμα που έβγαζε βόλτα τα σκυλιά. Συχνά πήγαινε μαζί της και ο άντρας της, ο Πίτερ, και καμιά φορά και τα αγόρια τους, αν κατάφερναν βέβαια να τα κάνουν να σηκωθούν από το κρεβάτι, κι αυτό με χίλια παρακάλια. Κι έτσι όπως έβλεπε τον ήλιο να βρίσκεται χαμηλά ακόμη, σκέφτηκε ότι θα ήταν μια υπέροχη μέρα για περίπατο στα στενά, δασωμένα μονοπάτια παρέα με τα δύο κόκκινα σέτερ. Όμως τούτο το πρωί έπρεπε αναγκαστικά να στερηθεί αυτή της την απόλαυση. Περίμενε μια

καινούρια φουρνιά παιδιών σήμερα και ήθελε να βρίσκεται από νωρίς στο γραφείο για να βεβαιωθεί ότι όλα θα κυλούσαν ομαλά.

Δεν ήταν δύσκολη η διαδρομή παρά την αναπόφευκτη κίνηση που έβρισκε πάντοτε στον αυτοκινητόδρομο Α336 και, όταν η Σόνια έτρεχε στους εξοχικούς δρόμους όπως τώρα, ένιωθε τέλεια. Είχε βάλει στο ραδιόφωνο τον αγαπημένο της σταθμό, τον κλιματισμό στο φουλ κι απολάμβανε τη διαδρομή με το καινούριο της Άουντι. Παραδόξως για εκείνη, δεν είχε αγοράσει την απλή έκδοση αλλά αντίθετα είχε ξοδέψει ένα μεγάλο μέρος από τις οικονομίες της για να αγοράσει τη спор. «Ζήσε και λίγο» ήταν το επιχείρημα που είχε προβάλει στον μάλλον ξαφνιασμένο άντρα της.

Ο δρόμος ήταν άδειος, οπότε η Σόνια πάτησε κι άλλο το γκάζι. Παρά τον παγετό, τα λάστιχά της είχαν καλό κράτημα και το αμάξι επιτάχυνε. Έριξε μια ματιά στο ρολόι –7:05 π.μ.– και συνειδητοποίησε ότι σήμερα θα έφτανε στη δουλειά ακόμη νωρίτερα απ' όσο συνήθως. Ωραία, γιατί αυτό σήμαινε ότι θα γλίτωνε τη μουρμούρα του αφεντικού της.

Σήκωσε πάλι τα μάτια στον δρόμο και την ίδια στιγμή μαρμάρωσε. Μια κοπέλα στεκόταν στη μέση του δρόμου, ακριβώς μπροστά της, φωνάζοντας και κουνώντας τα χέρια της. Η Σόνια πάτησε ενστικτωδώς απότομα το φρένο. Αν και ήξερε ότι ήταν αργά – θα χτυπούσε την κοπέλα και το φταιξιμο θα ήταν δικό της επειδή έτρεχε τόσο πολύ. Στα λιγοστά πολύτιμα εκείνα δευτερόλεπτα, είδε με τη φαντασία της όλο το σκηνικό –τη φριχτή σύγκρουση, το κομματισμένο σώμα–, αλλά παραδόξως το αμάξι σταμάτησε ξαφνικά μερικά εκατοστά μοναχά από την έντρομη κοπέλα.

Η Σόνια είχε μείνει στήλη άλατος, η καρδιά της κόντευε να σπάσει, τα μηνίγγια της πάλλονταν από την τρομάρα που πήρε. Όμως η κοπέλα είχε ήδη πλησιάσει το αμάξι και της χτυπούσε το τζάμι.

«Σας παρακαλώ πολύ, βοηθήστε με... Πρέπει να με βοηθήσετε!»

Η Σόνια γύρισε προς το μέρος της προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε. Η κοπέλα φορούσε στρατιωτικό παντελόνι και καμπαρντίνα. Μέσα από την ανοιχτή ζελατίνα του κράνους της η Σόνια είδε ότι έτρεχε λίγο αίμα από το μέτωπό της.

«Ο φίλος μου έπεσε από τη μηχανή του και δεν κινείται...»

Η Σόνια έριξε μια κλεφτή ματιά λίγο παρακάτω στον δρόμο και τότε έπαθε το δεύτερο σοκ της μέρας. Λίγο πιο μπροστά είδε μια στραπατσαρισμένη μηχανή και δίπλα της μια φιγούρα να κείτεται ακίνητη στη μέση του δρόμου.

Η κοπέλα έκλαιγε, έτρεμε, βρισκόταν σε απόγνωση και η Σόνια, αφού της έκανε ένα νεύμα να απομακρυνθεί λίγο από το αμάξι, έλυσε τη ζώνη ασφαλείας και βγήκε έξω. Ήταν και η ίδια πολύ ταραγμένη, αλλά, εφόσον είχε την απαιτούμενη εκπαίδευση να παρέχει τις πρώτες βοήθειες, είχε καθήκον να βοηθήσει. Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά πίσω της μην τυχόν κι ερχόταν κανένα αμάξι, έτρεξε προς τον νεαρό, προσευχόμενη από μέσα της να μην ήταν βαριά τραυματισμένος. Είχαν δει πολλά τα μάτια της, αλλά ποτέ άνθρωπο να πεθαίνει στα χέρια της.

«Μ' ακούς;»

Γονάτισε στην παγωμένη άσφαλτο και τον γύρισε σιγά σιγά ανάσκελα. Η ζελατίνα του κράνους του ήταν

σπασμένη, τα μάτια του κλειστά. Η Σόνια φοβόταν ήδη για το χειρότερο.

«Είναι καλά; Θα γίνει καλά;»

Η Σόνια αγνόησε τη φίλη του που δεν έλεγε να βάλει γλώσσα μέσα της κι ανασήκωσε το κεφάλι του νεαρού από το έδαφος. Ήταν ζεστό ακόμη, πράγμα παρήγορο, όμως ο ίδιος δεν αντιδρούσε. Αισθανόταν το κεφάλι του βαρύ και άτονο στο χέρι της.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε στον τραυματία. «Θέλω όμως να μου μιλήσεις».

Καμία απάντηση πάλι. Προσπάθησε να ανασηκώσει τη ζελατίνα από το κράνος του, αλλά είχε φρακάρει.

«Ακούς αυτά που σου λέω;»

Καμία αντίδραση, οπότε η Σόνια ξαναμίλησε, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Μπορείς να ακούσεις αυτά που σου λ—»

Τα μάτια του άνοιξαν απότομα και καρφώθηκαν στα δικά της.

«Πεντακάθαρα, κουκλίτσα μου».

Και της έριξε γροθιά στο πρόσωπο.

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΠΑΡΚΙΓΚ ήταν σκοτεινό και καταθλιπτικό. Δεν θ' αργούσε βέβαια να γεμίσει νεαρούς επαγγελματίες που θα έτρεχαν βιαστικά προς τα αμάξια τους, αλλά τούτη την ώρα ήταν έρημο κι αφιλόξενο, με μοναδική πηγή φωτός τις φωτοταινίες που τρεμόπαιζαν. Η Έλεν Γκρέις ήταν μια μοναχική φιγούρα που περπατούσε στο γεμάτο λεκέδες από λάδια τοιμέντο, με τα φώτα από τις λάμπες φθορισμού να χορεύουν πάνω στα δερμάτινα της μηχανόβιας που φορούσε.

Προχώρησε φουριόζα προς την καινούρια μηχανή της, η οποία έστεκε περήφανα στη θέση 26. Η Έλεν δεν ήταν άνθρωπος της σπατάλης, αλλά μετά τα όσα είχε περάσει, είχε αποφασίσει να κάνει ένα δώρο στον εαυτό της. Έπειτα από την άδικη σύλληψη και φυλάκισή της, είχε λάβει μια γερή αποζημίωση, την οποία είχε αποφασίσει να αξιοποιήσει καταλλήλως. Το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων το είχε δωρίσει σ' ένα τοπικό φιλανθρωπικό ίδρυμα για παιδιά, αλλά τα υπόλοιπα τα είχε ξοδέψει μια κι έξω σε μία και μόνη αγορά – μια καινούρια Καβασάκι Νίντζα.

Και χαιρόταν που τούτο το πρωινό θα την είχε παρέα της.

Μπορεί η φυλακή να μην είχε καταφέρει να την τσακίσει, όμως είχε αφήσει μια βαθιά ουλή μέσα της. Τα βράδια δυσκολευόταν να κοιμηθεί, η ησυχία στο ρετιρέ της της φαινόταν ασφυκτική και, όταν με τα πολλά κατάφερνε να την πάρει ο ύπνος, έβλεπε φριχτούς εφιάλτες. Ονειρευόταν ότι ήταν πάλι κλεισμένη στο κελί της, φοβισμένη κι απελπισμένη. Κάποιες φορές μάλιστα παρήλυναν από μπροστά της και τα φαντάσματα του Χολογουέι – οι δολοφονημένες κρατούμενες που την κατηγορούσαν ότι δεν είχε καταφέρει να τις σώσει. Άλλες φορές πάλι έβλεπε την αδελφή της, τη Μαριάν, να έρχεται κοντά της και να της ζητά να πάει να την ανταμώσει στον θάνατο. Το τραγικό της όλης υπόθεσης, όμως, ήταν ότι η Μαριάν δεν εμφανιζόταν όπως ήθελε να τη θυμάται η Έλεν, αλλά όπως ήταν στα τελευταία της – με την τρύπα από τη σφαίρα στο μέτωπό της να γυαλίζει νωπή ακόμη.

Τότε η Έλεν πεταγόταν από τον ύπνο της κάθε φορά κι αλαφιασμένη, κι ο φόβος έσφιγγε τα σωθικά της για ώρα πολλή αφότου πια είχαν ξεθωριάσει αυτά τα όνειρα. Μια ζωή λάτρευε το διαμερισματάκι της, αλλά εννέα μήνες μετά την αποφυλάκισή της ήταν πολλές οι φορές που το ένιωθε υπερβολικά μικρό, σχεδόν αποπνικτικό. Ήξερε φυσικά ότι όλα ήταν στο μυαλό της, ότι το διαμερισματάκι της ήταν μια ζωή το καταφύγιό της, ωστόσο δεν μπορούσε να αρνηθεί το γεγονός ότι η ανάσα της έβγαινε κοφτή ούτε ότι η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή κάθε φορά που πεταγόταν από τον ύπνο της εξαιτίας αυτών των ταραγμένων ονείρων. Ακόμη δεν είχε πάθει κανονική κρίση πανικού, αλλά είχε την αίσθηση ότι κατά κει όδευε και γι' αυτό, όποτε ένιωθε την υπερένταση να φτάνει σε ανησυχητικά επίπεδα, έφευγε από

το σπίτι. Κατέβαινε στο υπόγειο και πήγαινε στη μηχανή της. Μονάχα όταν ήταν πάνω στη μηχανή της τα μαύρα και δυσοίωνα συναισθήματα που την έπνιγαν άρχιζαν να υποχωρούν. Δεν ήταν κλεισμένη στη φυλακή πια, αλλά κάποιες φορές ένιωθε την ανάγκη να βγει έξω. Γι' αυτό περίμενε πώς και πώς το χάραμα, τότε που ξημέρωνε μια καινούρια μέρα, έτοιμη να την αδράξει. Έβγαλε το σταντ της μηχανής, περίμενε να ανοίξει η γκαραζόπορτα κι ύστερα, γκαζώνοντας τη μηχανή της, βγήκε σαν σίφουνας έξω στο φως.

7:09

ΑΜΕΣΩΣ ΕΚΑΝΕ ΠΙΣΩ όσο πιο γρήγορα μπορούσε, στηριζόμενη όπως όπως με τα χέρια της στην άσφαλτο. Τα πόδια της γδάρθηκαν, τα νύχια της έσπασαν, μα η Σόνια δεν το έβαζε κάτω, συνέχιζε, ενώ ο νεαρός που της είχε επιτεθεί ερχόταν καταπάνω της. Το κεφάλι της γύριζε, τα μάτια της είχαν θολώσει από τα δάκρυα κι από το πιγούνι της αισθανόταν το αίμα να τρέχει. Το μόνο που ήθελε ήταν να ξαπλώσει εκεί δα, κάτω στον δρόμο, και να κλάψει – αλλά το ένστικτό της της έλεγε να προχωρήσει. Έπρεπε να ξεφύγει απ' αυτόν!

Είχε πάθει τέτοιο σοκ όταν τον είδε να ανοίγει ξαφνικά τα μάτια του, ώστε δεν πρόσεξε καν τη γροθιά του που ερχόταν καταπάνω της. Όταν κατάλαβε τον κίνδυνο ήταν αργά πλέον και μέσα σε δευτερόλεπτα αισθάνθηκε να πέφτει προς τα πίσω. Ήταν σίγουρο ότι η μύτη της είχε σπάσει κι ένιωθε και το πίσω μέρος του κεφαλιού της να κολλάει στο σημείο όπου είχε κολανήσει με δύναμη στο οδόστρωμα. Της ερχόταν να βγάλει τα σωθικά της, ένιωθε τον εμετό να ανεβαίνει στο λαρύγγι της την ώρα που πάλευε να σωθεί.

Προσπάθησε να γυρίσει από την άλλη μεριά και να μπουσουλήσει με τα τέσσερα, αλλά η μπότα του τη χτύπησε με δύναμη στο στήθος, αναγκάζοντάς τη να ξαπλωθεί ανάσκελα πάλι. Εκείνη συνέχισε να προχωρά, όμως ξαφνικά το μυαλό της γέμισε εικόνες από το τι θα μπορούσε να της κάνει ο νεαρός σ' αυτόν τον έρημο εξοχικό δρόμο – πράγματα που είχε διαβάσει στις εφημερίδες, πράγματα που είχε τύχει να δει και η ίδια με τα μάτια της στη δουλειά της. Είχε γνωρίσει πολλά θύματα όλα αυτά τα χρόνια, αλλά δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα γινόταν κι εκείνη ένα.

Αυτός γελούσε τώρα. Το ίδιο και η κοπέλα. Μίσος κυριεύσε τη Σόνια. Δεν είχαν κανένα δικαίωμα να της το κάνουν αυτό! Να την ξεγελάσουν για να βγει από το αμάξι. Να τη χτυπήσουν. Να την τρομοκρατούν έτσι. Δεν ήταν δα κανένα κοριτσάκι, ήταν ολόκληρη γυναίκα και μάλιστα με μια υπεύθυνη θέση – μια θέση που πρόσφερε στην κοινωνία. Κι επιπλέον, ήταν σύζυγος, μάνα...

Αισθάνθηκε την πλάτη της να κοπανά με δύναμη πάνω σε κάτι πίσω της, γεγονός που έβαλε τέλος στις πικρόχολες σκέψεις της. Γύρισε και είδε ότι είχε πέσει πάνω στο αυτοκίνητό της κι επομένως δεν είχε πού να πάει πλέον. Γύρισε έντρομη προς τον νεαρό που την κυνηγούσε, ο οποίος ήρθε και στάθηκε στο μισό μέτρο απόσταση. Φαινόταν απόλυτα ήρεμος, σχεδόν άνετος και χαλαρός. Ξαφνικά η Σόνια ένιωσε να της κόβεται το αίμα από τον φόβο· η τόση αταραξία του μοναχά κακό μπορεί να προμήνυε.

«Μπορώ να σου δώσω λεφτά...» άκουσε ξάφνου τον εαυτό της να του λέει. «Έχω μετρητά, πιστωτικές... Πάρε το αμάξι, αν θέλεις...»

Έδειξε το Άουντι πίσω της, χαμογελώντας άψυχα, παρακλητικά. Όμως ο νεαρός δεν αντέδρασε καθόλου, εξακολουθούσε απλώς να την κοιτάζει επίμονα.

«Έχω πάνω μου κοσμήματα, ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, έναν κολιέ. Πάρ' τα, μπορείς να τα πουλήσεις, σε παρακαλώ... σε παρακαλώ, μόνο άσε με να φύγω...»

Ο νεαρός την κοίταξε για μια στιγμή κι ύστερα κούνησε αργά το κεφάλι του αρνητικά.

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να το κάνω αυτό...»

Και τη στιγμή που της έλεγε αυτή τη φράση, έβγαλε κάτι μέσα από το πανωφόρι του και της το έδειξε. Η Σόνια συνειδητοποίησε έντρομη ότι κοίταζε μια κοντόκαννη καραμπίνα. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά της είχε κοπεί η μιλιά κι έτσι το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να τον ακούσει ανήμπορη να ολοκληρώνει τη φράση του.

«Έρθε το τέλος σου, κουκλίτσα μου».

ΑΙΣΘΑΝΟΤΑΝ ΤΟΝ ΑΕΡΑ να τη χτυπά ανελέητα, να μαστιγώνει το κορμί της. Η Έλεν είχε υπερβεί χαλαρά το επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας, αλλά αυτό δεν την πτόησε καθόλου. Ο δρόμος μπροστά της ήταν άδειος κι εκείνη κυρίαρχη της μηχανής της, του εαυτού της.

Η ζωή της ήταν τόσο περίπλοκη, η δουλειά της τόσο απαιτητική ώστε τούτες οι στιγμές νωρίς το πρωί ήταν οι μοναδικές που είχε για τον εαυτό της. Το προηγούμενο αφεντικό της, ο αστυνομικός διευθυντής Τζόνθαν Γκάρνταμ είχε φύγει από το Σώμα λίγο μετά την αποφυλάκισή της. Αυτό το γεγονός είχε ανακουφίσει απίστευτα την Έλεν, που δεν είχε καμία απολύτως όρεξη να τον ξαναδει, αλλά δεν είχε προβλέψει τις επακόλουθες συνέπειες. Εννέα μήνες είχαν περάσει από τότε κι ακόμη τα μεγάλα κεφάλια της αστυνομίας δεν είχαν ορίσει διάδοχό του, με αποτέλεσμα να πρέπει η Έλεν να κάνει και αυτή τη δουλειά εκτός από τη δική της.

Παλιότερα μπορεί να μην έδινε και τόση σημασία, να βασιζόταν στους υφιστάμενούς της για να τη βοηθήσουν να επωμιστεί το βάρος. Η Έλεν ήταν πάντοτε αγαπητή κι αποτελεσματική αρχηγός ομάδας, αλλά από τη φυλάκισή της κι

ύστερα όλα είχαν αλλάξει. Γιατί πριν από έναν χρόνο η ίδια η ομάδα της είχε ξεκινήσει αστυνομική έρευνα για εκείνη, με πρώτη και καλύτερη την αρχιφύλακα Σάντερσον, και στη συνέχεια είχε προβεί στη σύλληψή της προκειμένου να την οδηγήσει ενόπιον της δικαιοσύνης για να λογοδοτήσει για τρεις φόνους. Ίσως όλο αυτό να το είχαν κάνει με τις καλύτερες προθέσεις, όμως αυτή τους η κίνηση είχε συνταράξει μέχρι τα τριςβαθα του είναι της την Έλεν. Η ομάδα της –που όλοι έλεγαν ότι την είχαν πάντοτε ψηλά και που αντίστοιχα και η Έλεν από τη μεριά της συνεχώς τους ενθάρρυνε και σε ορισμένους από αυτούς μάλιστα είχε δώσει και προαγωγή– είχε στραφεί εναντίον της. Πολλοί απ' όσους ενεπλάκησαν σ' αυτή την ιστορία δούλευαν ακόμη στην Κεντρική Αστυνομική Διεύθυνση του Σαουθάμπτον, όμως πλέον δεν τολμούσαν να την κοιτάξουν στα μάτια. Φωτεινή εξαίρεση η Τσάρλι Μπρουκς –η πίστη που είχε στη φίλη της δεν κλονίστηκε ούτε για μία στιγμή–, αλλά η Έλεν έβρισκε τρομερά δύσκολο να συνεργάζεται με την υπόλοιπη ομάδα. Ήταν μεν υπάκουοι όλοι τους κι ανταποκρίνονταν αμέσως στις προσταγές της, ακόμα και πιστούς θα μπορούσε να τους χαρακτηρίσει κανείς, όμως η Έλεν δυσκολευόταν να τους εμπιστευτεί, το αίσθημα της προδοσίας εξακολουθούσε να είναι νωπό ακόμη. Ίσως θα έπρεπε να είχε φύγει από την πόλη, όμως το Σαουθάμπτον ήταν το σπίτι της, ο τόπος της κι έτσι είχε επιλέξει να μείνει. Αν και τελευταία αμφισβητούσε ολοένα και περισσότερο την ορθότητα αυτής της απόφασής της.

Τούτες οι στιγμές ήταν που την κρατούσαν να μην τρελαθεί. Όταν έσκιζε τους έρημους εξοχικούς δρόμους, όταν

ήταν μονάχα εκείνη και τα στοιχεία της φύσης. Η ταχύτητα ήταν ανέκαθεν φίλη της, έμοιαζε να αλλάζει τον κόσμο γύρω της, να μειώνει τη σημασία του. Λάτρευε την αίσθηση που της χάριζε η μηχανή της, ένιωθε σαν να πετά...

Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της. Το μαύρο χάτσμπακ όρμησε καταπάνω της χωρίς να δείχνει την παραμικρή πρόθεση να σταματήσει. Η Έλεν είχε μονάχα ένα δευτερόλεπτο χρόνο για να αντιδράσει, αλλά, ρίχνοντας το κορμί της στο πλάι και κόβοντας απότομα το τιμόνι προς τα δεξιά, κατάφερε να αποφύγει την τελευταία στιγμή τη σύγκρουση. Το αμάξι την προσπέρασε με ταχύτητα, με αποτέλεσμα το ρεύμα αέρα που δημιουργήθηκε να την αποσταθεροποίησε ακόμα περισσότερο και η μηχανή της να φύγει προς την άκρη του δρόμου. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα συγκρούονταν, αλλά η Έλεν πάτησε απότομα φρένο κι έβαλε κάτω το αριστερό της πόδι, περισσότερο ελπίζοντας παρά πιστεύοντας ότι θα κατάφερνε να σταματήσει εγκαίρως. Η μηχανή μούριασε και τραντάχτηκε, τα λάστιχα στρίγκλισαν καθώς γλιστρούσε στην άσφαλο, αλλά τελικά πρόλαβε και σταμάτησε στο παρά ένα προτού συγκρουστεί με το χλοερό ανάχωμα.

Η Έλεν γύρισε και κοίταξε έξαλλη το αμάξι που ξεμύκραινε, ο οδηγός του παντελώς αδιάφορος για το ατύχημα που λίγο έλειψε να προκαλέσει. Έκανε αναστροφή με τη μηχανή της, αποφασισμένη να κυνηγήσει τον παραβάτη και να τον συλλάβει.

Μα πάνω στην αναστροφή, κάτι την ανάγκασε να σταματήσει. Έπιασε με την άκρη του ματιού της έναν όγκο στον δρόμο μπροστά. Πρώτη της σκέψη ήταν ότι μάλλον

επρόκειτο για κανέναν ασβό ή καμιά αλεπού που την είχε πατήσει ο ασυνείδητος οδηγός, αλλά, όταν γύρισε και κοίταξε καλύτερα, συνειδητοποίησε ότι ο όγκος που ήταν πεσμένος ανάσκελα μες στη μέση του δρόμου δεν ήταν κάποιο ζώο αλλά μία γυναίκα.

Χωρίς να διστάσει στιγμή, έκανε ξανά αναστροφή με τη μηχανή της και πήγε με ταχύτητα προς το μέρος της. Κατάπιε μέσα σε δευτερόλεπτα την απόσταση που τις χώριζε, πήδηξε από τη μηχανή της κι έτρεξε προς τη φιγούρα. Έβγαλε το κράνος της κι έσκυψε να φροντίσει την τραυματισμένη γυναίκα που το πρόσωπό της ήταν μες στα αίματα.

«Μη φοβάσαι. Είμαι αστυνομικός. Ήρθα να σε βοηθήσω», της είπε ήρεμα η Έλεν, στηρίζοντας με το ένα της χέρι το κεφάλι της γυναίκας ενώ με το άλλο έβγαλε τον αστυνομικό ασύρματο. Η γυναίκα έκανε μια προσπάθεια να μιλήσει, το μόνο όμως που βγήκε από το στόμα της ήταν μια μεγάλη ποσότητα αίματος. Άρχισε να πνίγεται. Η Έλεν προσπάθησε να την ανασηκώσει για να μετριάσει την πίεση στις αναπνευστικές οδούς της και τότε αισθάνθηκε την καρδιά της να κλοτσάει στο στήθος της. Συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά πλήρως τα τραύματα της γυναίκας, η Έλεν είδε ότι είχε στο στήθος της μια μεγάλη τρύπα. Όλο αυτό δεν είχε καμία σχέση με αυτοκινητιστικό ατύχημα.

Εξακολουθώντας να κρατά απαλά τη γυναίκα, κάλεσε βοήθεια από τον ασύρματο, αν και ήξερε ότι ήταν μάταιο. Τα τραύματα της γυναίκας ήταν πολύ βαριά – η Έλεν τη βρήκε πολύ αργά. Η γυναίκα έδινε μάχη για να κρατηθεί στη ζωή, αγωνιζόταν να ψιθυρίσει κάτι στην Έλεν. Ανασήκωσε

το κεφάλι της, τα ματωμένα χείλη της πρόφεραν άηχα μια ξέπνοη, ακατανόητη λέξη κι ύστερα έγειρε απότομα πίσω και κατέρρευσε. Η Έλεν συνέχισε να την κρατά, αλλά η μάχη είχε χαθεί.

Η γυναίκα είχε πεθάνει.

Ο ΚΑΦΕΣ ΤΗΣ ΕΙΧΕ ΚΡΥΩΣΕΙ, και η καριέρα της ακόμα περισσότερο. Η Εμίλια Γκαρανίτα καθόταν καμπουριαστή πάνω από το γραφείο της με το βλέμμα καρφωμένο στην οθόνη, ανήμπορη να βρει τη δύναμη να τελειώσει το βαρετό άρθρο που δούλευε. Ήταν νωρίς ακόμη, αλλά τα γραφεία της *Σαουθάμπτον Ίβνινγκ Νιουζ* γέμιζαν κόσμο γρήγορα, με αποτέλεσμα το επίπεδο θορύβου να ανεβαίνει σταθερά καθώς οι δημοσιογράφοι έπιαναν δουλειά. Οι περισσότεροι έβρισκαν το κλίμα εκεί μέσα φιλικό, μέχρι και συναρπαστικό, αλλά η ίδια όχι. Αν της έλεγες πριν από έναν χρόνο ότι θα γύριζε ξανά εδώ μέσα, θα σου γελούσε κατάμουτρα. Μετά το λαβράκι που είχε βγάλει με την περιβόητη υπόθεση των σαδομαζοχιστικών δολοφονιών, το οποίο μάλιστα είχε οδηγήσει την Έλεν Γκρέις στη φυλακή, η Εμίλια την είχε κάνει για το Λονδίνο, για να φτιάξει όνομα. Το μέλλον διαγραφόταν λαμπρό μπροστά της... μέχρι που αποδείχτηκε ότι τελικά είχε ποντάρει σε λάθος άλογο. Ωρες ώρες η Εμίλια ευχόταν ειλικρινά να μην είχε βρεθεί ποτέ στον δρόμο της η ανεξέλεγκτη επιθεωρήτρια που δεν μπορούσε κανένας να την κάνει καλά.

Στην αρχή είχαν πάψει να ζητούν άρθρα της οι σοβαρές εφημερίδες και πολύ γρήγορα ακολούθησαν και οι σκανδαλοθηρικές φυλλάδες που είχαν κουραστεί πια από την Εμίλια. Το διάστημα που είχε πληροφορίες εκ των έσω σχετικά με τη ζωή της Έλεν Γκρέις στη φυλακή, όλοι έκαναν κρα για να μιλήσουν μαζί της και τύπωναν αχόρταγα τα άρθρα που κατακρεουργούσαν το καλό όνομα της Γκρέις. Όταν όμως αποκαλύφθηκε ότι η αξιωματικός είχε κατηγορηθεί άδικα και ότι ήταν παντελώς αθώα, τότε όλοι αυτοί δεν έβλεπαν την ώρα να παρατήσουν την Εμίλια στα κρύα του λουτρού.

Η Εμίλια είχε παραμείνει στην πρωτεύουσα όσο της το επέτρεπαν τα λεφτά της, αλλά από τη στιγμή που τα πολλά αδέρφια της έμεναν ακόμη στο Σαουθάμπτον κι εξαρτιόνταν από εκείνη οικονομικά, είχε αναγκαστεί να γυρίσει πίσω τελικά και να παρακαλέσει γονατιστή τον πρώην εκδότη της να της ξαναδώσει την παλιά θέση της στην εφημερίδα.

«Πώς πάει το άρθρο;»

Γύρισε το κεφάλι και είδε το αφεντικό της να στέκεται στην πόρτα του γραφείου του και να την κοιτάζει.

«Το τελειώνω», του απάντησε, βρίζοντάς τον από μέσα της που ήταν τέτοιο αναίσθητο γομάρι.

Φυσικά δεν της είχε δώσει πίσω την παλιά της θέση, αφού την είχε ήδη πάρει κάποιος άλλος. Όμως της είχε βρει ένα άλλο πόστο –το οποίο στην ουσία ήταν απλώς μια θέση ασκουμένης με ωραιοποιημένο τίτλο– έτσι ώστε να μπορεί να χαιρέται με την ψυχή του την κατάντια της. Ο διάδοχος της έπαιρνε όλες τις υποθέσεις εγκλημάτων που είχαν ψωμί, ενώ εκείνη έπρεπε να αρκείται σε άρθρα που είχαν να κάνουν με τα προγράμματα πολιτοφυλακής στις γειτονιές

ή την επίδειξη οικιακών συστημάτων ασφαλείας. Το κομμάτι που είχε αυτή τη στιγμή μπροστά της είχε ως θέμα το κύμα έξαρσης από γκράφιτι που είχε ξεσπάσει τελευταία στο Σαουθάμπτον – δεν ήταν δα και κανένα συνταρακτικό θέμα για τους αναγνώστες, ούτε και για την Εμίλια βέβαια.

Ο εκδότης της χτύπησε επιδεικτικά το ρολόι του με το δάχτυλό του και ξαναμπήκε στο γραφείο του. Φυσικά γνώριζε ότι η Εμίλια ζοριζόταν πολύ με το άρθρο της και απλώς ήθελε να της τρίψει κατάμουτρα το γεγονός ότι το ήξερε. Η Εμίλια περίμενε μέχρι που εκείνος έκλεισε την πόρτα και ύστερα φόρεσε ξανά τα ακουστικά της. Δεν τα φορούσε μονάχα για να κόβει τον αέρα στους συναδέλφους της έτσι ώστε να μην της πίνουν την κουβέντα· ήταν επίσης κι ένας τρόπος που είχε βρει για να περνά ευχάριστα την ώρα της. Τελευταία είχε ανακαλύψει τη συχνότητα του τοπικού αστυνομικού ασύρματου και τον άκουγε για να σκοτώνει την ώρα της ενόσω πάσχιζε να βρει τις λέξεις για να τελειώσει τα βαρετά άρθρα της. Φυσικά αυτό που έκανε δεν τη βοηθούσε και πολύ, αφού υποτίθεται ότι δεν μπορούσε να διερευνήσει τις πολύτιμες πληροφορίες που άκουγε από κει μέσα· μπορούσε όμως να κάνει τον διάδοχό της να την κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό κάθε φορά που του πετούσε τάχα μου αδιάφορα κάποια καινούρια είδηση για την οποία ο ίδιος δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Η κίνηση στον ασύρματο ήταν και σήμερα μηδαμινή. Τις τελευταίες μέρες ήταν λες και το Σαουθάμπτον είχε πέσει σε κώμα από άποψη ειδήσεων. Πάνω που σκεφτόταν αν έπρεπε να πάει να φτιάξει και τρίτο φλιτζάνι καφέ, άκουσε κάτι που την έκανε να παρατήρει ό,τι έκανε.

«Όλες οι μονάδες να μεταβούν στην οδό Μπάρτον. Θανάσιμος πυροβολισμός. Άγνωστος ο δράστης, κυκλοφορεί ελεύθερος...»

Η Εμίλια δεν μπήκε καν στον κόπο να κλείσει το ραδιόφωνο – πέταξε τα ακουστικά από τ' αφτιά της κι άρχισε να τρέχει.